

॥ २४ ॥ २५ ॥ उत्तमैर्बहुभिर्गुणैस्त्वं बहुमतो बहुमान्यः अतिथित्वाच्च पूज्यः ॥ विशेषतश्च त्वं मे पूज्य इत्याह मम हृदि स्थित इति अंतर्यामि स्वरूपत्वादिति भावः ॥ अतएव सदा स्मरणविषयतयापि हृदि स्थितः अतो ध्येयत्वाच्च त्वं पूज्यः ॥ यद्वा हृदि स्थितः तेन स्वस्वरूपत्वमप्युक्तं ॥ २६ ॥ ब्राह्मणस्य सुतः शूद्रह नन धर्मेण त्वया जीवापितः जीवनं प्रापितः पुगार्षः ॥ २७ ॥ नारायणः नारस्य जीवसमूहस्य स्थानं ॥ तदेवाह त्वयि सर्वमिति ॥ २८ ॥ सनातनः पुरुषो ब्रह्म ॥ २९ ॥ दिव्येन वपुषा सन्निवेशेन दिव्यं अतएव स्वतेजसा दीप्यमानं ॥ आभरणं बलयरूपं ॥ ३० ॥ ननु क्षत्रियस्य ब्राह्मणाद्रव्यग्रहणमनुचितं तत्राह ॥ मत्प्रियं कुर्वति मत्प्रियार्थमनुचितमपि कार्यमित्याशयः ॥ किंच राजत्वा

सोभिवाद्य महात्मानं ज्वलंतमिव तेजसा ॥ आतिथ्यं परमं प्राप्य निषसादनराधिपः ॥ २४ ॥ तमुवाच महातेजाः कुंभयोनिर्महातपाः ॥ स्वागतं ते नरश्रेष्ठ दिष्ट्या प्राप्तोसि राघव ॥ २५ ॥ त्वं मे बहुमतो रामगुणैर्बहुभिरुत्तमैः ॥ अतिथिः पूजनीयश्च मम राजन् हृदि स्थितः ॥ २६ ॥ सुराहिकथयंति त्वामागतं शूद्रघातिनं ॥ ब्राह्मणस्य तु धर्मेण त्वया जीवापितः सुतः ॥ २७ ॥ उप्यतां चेहरजनीसकाशे मम राघव ॥ त्वं हि नारायणः श्रीमांस्त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितं ॥ २८ ॥ त्वं प्रभुः सर्वदेवानां पुरुषस्त्वं सनातनः ॥ प्रभाते पुष्पकेण त्वंगं तास्वपुरमेव हि ॥ २९ ॥ इदं चाभरणं सौम्यनिर्मितं विश्वकर्मणा ॥ दिव्यं दिव्येन वपुषा दीप्यमानं स्वतेजसा ॥ ३० ॥ प्रतिगृह्णीष्व काकुत्स्थ मत्प्रियं कुरु राघव ॥ दत्तस्य हि पुनर्दाने सुमहत्फलमुच्यते ॥ ३१ ॥ भरणे हि भवान् शक्तः फलानां महतामपि ॥ त्वं हि शक्तस्तारयितुं सैद्रानपि दिवौकसः ॥ ३२ ॥

द्रिक् हस्ततया त्वद्दर्शनस्य ममानुचिततया एतद्गृह्णे मम प्रियं भवति तव च दोषो नास्ति ॥ भक्तदत्तांगीकारे इव हविषांगीकारे इव च दोषाभावाच्चेत्याशयः ॥ ननु तव किं प्रियं तत्राह ॥ दत्तस्येति ॥ येन केनापि दत्तस्यानुपभुज्य पुनः स्वेष्टदेवादिभ्यो दाने महत्फलमुच्यते ॥ लब्धावष्टगुणं पुण्यमिति स्मरणात् ॥ एवं च महाफलहेतुत्वात्तुभ्यंतद्दानं मम प्रियमिति भावः ॥ ३१ ॥ नन्वन्यस्मा एव तर्हि देयं तत्राह ॥ भरणे हीति ॥ आभरणस्य धारणे भवानेव शक्तो योग्यः ॥ किंच महतामपि फलानां ब्रह्मलोकादीनां दाने च त्वं शक्त इति शेषः ॥ ननु मत्तोपि महद्भद्रादिभ्यो दीयतां तत्राह ॥ त्वं हीति ॥ ते त्वत्तो न महान्त इति भावः ॥ ३२ ॥